

[Gert Petersen.]

lov til at sige tak til regeringen og en rigtig hjertelig tak, som er alvorligt ment, for det er ikke hver dag, man bliver udsat for en sådan opvisning i borgerlig klassepolitik, som denne regering har præsteret. Det er synd for landet, at vi har fået denne regering, men den har dog altså præsteret dette at vise os alle klart og utvetydigt, at vi stadig lever i et classesamfund. Der har af og til været nogle, som har været tilbøjelige til at glemme det, bl.a. som følge af den dertil indrettede presse og andre forhold, men her bliver det slået fast. Venstregeringen har ydet et værdifuldt bidrag til en afklaring, og det skal den have tak for. Det synes for øvrigt at være venstregeringers historiske lod. Der går en lige linje fra Madsen-Mygdal over Knud Kristensen og Erik Eriksen til Danmarks nuværende statsminister, og det tager statsministeren vel som en kompliment, og den er ham vel undt, for efter hver periode, hvor en venstrehøvding har siddet som statsminister, er arbejderbevægelsen gået styrket frem.

Vi benægter da ikke fra socialistisk folkepartis side, at den økonomiske situation er kritisk. Vi har gang på gang understreget faren ved den inflation, der rider landet som en mare, og som trods alle opmuntrende spådomme fra den nuværende statsminister og — det må jo erkendes — også fra hans socialdemokratiske forgængeres side ikke er blevet lettet, men tværtimod er blevet skærpet efter Danmarks indtræden i De europæiske Fællesskaber.

Situationen er selvsagt blevet endnu alvorligere, efter at den internationale oliekrise blev en kendsgerning, den oliekrise, som for øvrigt bliver mere og mere mystisk, eftersom der jo meldes om sædvanlige lagerbeholdninger. Og så spørger man sig, hvor meget af denne såkaldte krise der mon skyldes intriger fra de multinationale oliekoncerners side for at presse deres fortjeneste i vejret.

Men den økonomiske situation har været kritisk også før oliekrisen, og den er kritisk og har længe været kritisk i hele den vestlige verden. Det, der plager dansk økonomi, plager også økonomien i Tyskland, Frankrig, England og for den sags skyld USA, og man behøver ikke at gå til meget marxistiske eller revolutionære kilder for at finde ud af,

hvad det i hvert fald i det ydre er, der står så galt til med økonomien i den kapitalistiske verden. Man kan nøjes med at studere den sidste redegørelse fra vore egne fredelige vismænd. Dansk økonomi er i en klemme, skriver de. To målsætninger synes uforenelige: fuld beskæftigelse og stabile priser og dermed en sikker valutabalace. Ved læsningen af vismændenes redegørelse føler man næsten, hvordan de stakkels kloge mennesker desperat har revet sig i håret, for de vil ikke have arbejdsløshed, men de vil heller ikke have inflation. Og hvad gør de så? Ja, deres overvejelser munder bl.a. ud i nogle indkomstpolitiske betragtninger, det vil sige, at staten skal gribe ind i lønfastsættelsen og den almindelige indkomstfastsættelse. De erkender, at det er svært, men de kan ikke finde andre veje.

Gid disse tilhængere af indkomstpolitik — lad dem være vismænd eller ministre — ville studere det virkelige liv, som det udfolder sig i dag f.eks. i Storbritannien. Der har man sin indkomstpolitik og et oprør på arbejdsmarkedet, som på det nærmeste har ført Storbritannien til sammenbrudets rand, men som helt åbenbart er uundgåeligt, fordi den britiske regering halsstarrigt fremturer med sine indkomstpolitiske eksperimenter. Indkomstpolitik, det er nemt at lave på skrivebordet, men i det virkelige liv ser tingene anderledes ud.

Statsministerens, altså den danske statsministeres, mærkværdige forslag om dyrtidsportionerne, jeg skal komme tilbage til det, er vel en slags variant af indkomstpolitik. Statsministeren går også sin britiske kollega i bedene, når han nu forsøger at spille stærk mand på dansk hjemmebane. Ovre i England tror mr. Heath, at han kan lave indkomstpolitik uden om arbejdsmarkedets organisationer, ja, imod dem. Og herhjemme proklamerer den danske statsminister, at organisationerne kan da komme med deres bemærkninger og indvendinger, men hvis regering og folketing vil lave indkomstpolitik som foreslået af regeringen, så bliver den lavet uden hensyn til, hvad organisationerne — underforstået arbejdernes, funktionærernes og tjenestemændenes organisationer, for det er jo dem, der er tale om — siger og mener, for det er folketinget og regeringen, der bestemmer. Så kunne jeg næsten have lyst til at sige, men jeg siger